

**Žaloba podaná dne 20. května 2011 — Evropská komise v.
Řecká republika**

(Věc C-244/11)

(2011/C 219/13)

Jednací jazyk: řečtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: G. Zavvos a E. Montaguti)

Žalovaná: Řecká republika

Návrhová žádání žalobkyně

- prohlásil, že Řecká republika tím, že přijala požadavky týkající se povolení stanovené v čl. 11 odst. 1 ve spojení s čl. 11 odst. 2 a požadavky týkající se povolení stanovené v čl. 11 odst. 3 řeckého zákona č. 3631/2008, porušila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 63 SFEU o volném pohybu kapitálu a z článku 49 SFEU o právu usazování;
- uložil Řecké republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Podle Komise okolnost, že nabytí hlasovacích práv rovnajících se 20 % základního kapitálu a více podniků strategického národního významu závisí na předběžném povolení Diypourgiki Epitropi Apokratikopoiiseon (mezirezortní výbor pro privatizaci), jak stanoví čl. 11 odst. 1 ve spojení s čl. 11 odst. 2 zákona 3631/2008, omezuje volný pohyb kapitálu (článek 63 SFEU) a právo usazování (článek 49 SFEU). Dotčená opatření, ačkoliv nezavádějí diskriminaci, jak tvrdí řecká vláda, mohou odradit hospodářské subjekty od investice kapitálu do podniků strategického národního významu a v důsledku toho také od jejich usazení v Řecku.

Kromě toho má Komise za to, že čl. 11 odst. 3 zákona 3631/2008, který stanoví mechanismus následné kontroly ze strany ministerstva hospodářství a financí ohledně určitých otázek, které mají pro podnik rozhodující důležitost, omezuje volný pohyb kapitálu (článek 63 SFEU) a právo usazování (článek 49 SFEU), neboť dává státu možnost učinit z administrativních důvodů neplatnými příslušná rozhodnutí podniku, která nebyla oznámena předem, jelikož se projevila následně. V důsledku toho je omezena diskreční pravomoc akcionářů uplatnit svá rozhodnutí, a jsou tak kladeny překážky jejich efektivní účasti na řízení a kontrole podniku strategického národního významu, a tudíž jejich usazení v Řecku.

Řecká vláda tvrdí, že sporný zákon zavádí omezení pouze pro privatizaci šesti podniků strategického národního významu, které podléhají kontrole státu. Komise naproti tomu zastává názor, že rozsah tohoto zákona zůstává v zásadě nejistý, neboť ani podniky, ani odvětví spadající do oblasti působnosti tohoto nového předpisu, nejsou v tomto zákoně uvedeny, takže zákon zůstává vágní nejen pokud jde o jeho současný, ale také o jeho budoucí rozsah, a v důsledku toho nezaručuje potřebnou právní jistotu.

Řecká vláda tvrdí, že jediným cílem zákona je ochrana veřejného zájmu a záruka plynulého poskytování veřejných služeb bez překážek a funkčnost sítí. Komise však tvrdí, že účelem zákona je záruka možnosti států zvolit si strategického investora pro podniky strategického národního významu, zlepšení jejich konkurenceschopnosti a záruka, že k privatizaci podniků strategického národního významu pro národní hospodářství dojde za transparentních podmínek. Komise uvádí, že i když dotčená ustanovení mohou být odůvodněna důvody veřejného zájmu, narozdíl od judikatury Soudního dvora, podle níž se povolovací režimy „musí zakládat na objektivních a nediskriminačních kritériích, která jsou dotčeným podnikům oznámena předem a kterýkoliv subjekt, jehož se týká restriktivní opatření tohoto typu, musí mít přístup k soudnímu přezkumu (1)“, jsou kritéria stanovená pro udělení povolení **nevhodná k** dosažení cíle sledovaného zákonem. Kritéria pro privatizaci (udělení předchozího povolení, ale také následná kontrola s možností zrušit rozhodnutí podniku) stanovená dotčenými ustanoveními, nejsou jasná, objektivní, přesně upravená zákonem, ani nemají vztah k cíli sledovanému zákonem, zatímco orgánům poskytují velkou diskreční pravomoc s výsledkem následného uložení dodatečných omezení pro privatizaci podniku strategického národního významu, pravděpodobného selektivního přístupu investorů k privatizovaným podnikům a tržním odvětvím a nemožnosti soudních orgánů rozhodovat o způsobu, kterým správní orgány uplatnily pravomoci, které jim svěřil zákon.

Komise tvrdí, že Řecká republika neposkytla objasnění a skutečnosti, které by dostatečně odůvodnily zavedení výše uvedených omezení a z toho důvodu čl. 11 odst. 1 ve spojení s čl. 11 odst. 2 a 3 zákona 3631/2008, které stanoví režim předchozího povolení a režim následné kontroly, porušují články 63 a 49 SFEU.

(1) Viz rozsudky Analir a další, věc C-205/99, bod 38; Centro Europa 7 Sri, věc C-380/05, bod 116; Komise v. Portugalsko, věc C-367/98, bod 50; Komise v. Francie, věc C-483/99, bod 46; Komise v. Španělsko, věc C-463/00, bod 69.